

ननु यथा बौद्धं कर्तृत्वं पुंस्यारोप्यते एवं पौंसं भोक्तृत्वं बुद्धावस्त्वित्येतं भ्रमं वारयति पुरुष इति हि प्रसिद्धं प्रकृतिस्थः देहेन्द्रियमनःसंघातमध्याहृतस्तत्तादात्म्यंगत इत्यर्थः प्रकृतिजान् सुखदुःखमोहात्मकान् गुणान् भुंक्ते उपलभते यदा तु सुप्तिसमाधिमूर्च्छादौ प्रकृतिस्थत्वं नास्ति तदानुसुखादीनुपलभते तेनोपाधिगतान्येव सुखादीनि तदभावेन प्रतीयन्त इति सिद्धं श्रुतिरप्यात्मैन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिण इतीन्द्रियमनोयोगा देवात्मनि भोक्तृत्वं दर्शयन्ती शुद्धस्य केवलस्य भोक्तृत्वं नास्तीति दर्शयति कुतस्तर्ह्यभोक्तृरप्यस्य प्राकृतो बंध इति तत्राह कारणमिति अस्य पुरुषस्य सदस्यो निजन्मसु तत्र सदस्यो निजन्मानो देवाः अस्यो निजन्मभा जस्तिर्ये चः स्थावराश्च सदस्यो निजन्मानो मनुष्याः एतेषु त्रिष्वपि जन्मसु प्राप्येषु अस्य पुंसो गुणसंगः सुखादिष्वभिष्वंगः कारणहेतुः तथा हि सात्विका देवा भवन्ति राजसामनुष्यास्तामसाश्च पशवस्तेषां तत्तद्योनि प्राप्नोति दुष्प्राधान्यमेव कारणं वक्ष्यति च ऊर्ध्वं गच्छंति सत्वस्था इत्यादि यद्वा प्रकृतिस्थो विद्वानविद्वान्वा गुणान् भुंक्ते पश्वादिभिश्चाविशेषादिति न्यायात् तत्किं विद्वानिवा विद्वानपि कुतो न मुच्यते अविद्वानिवा विद्वान्वा कुतो न बध्यते इत्याशंक्याह कारणमिति गुणेषु देहेन्द्रियविषयेषु संगः अहमिदं ममेदमित्यभिनिवेशः स एव जन्मकारणं विदुषां तु तदभावान्न जन्म समानेऽपि देहसंबन्धे यदा यक्षो देहाभिमानं धत्ते तदा स एव देहपीडया पीड्यते न तु देहपतिर्जीवः यदा त्वयि देहाभिमानं धत्ते तदानेतर इति प्रसिद्धं संगस्य बंधकत्वं न तु सांनिध्यमात्रं बंधकं अतो विद्वदविदुषोः समानेऽपि देहसंबन्धे संगतदभावकृतो महान् विशेष इति भावः ॥ २१ ॥

पुरुषः प्रकृतिस्थो हि भुंक्ते प्रकृतिजान् गुणान् ॥ कारणं गुणसंगोऽस्य सदस्यो निजन्मसु ॥ २१ ॥

उपद्रष्टानुमंता च भर्ता भोक्ता महेश्वरः ॥ परमात्मेति चाप्युक्तो देहस्मिन् पुरुषः परः ॥ २२ ॥

सच यो यत्प्रभावश्चेति क्षेत्रज्ञतत्प्रभावौ व्याख्येयत्वेन प्रतिज्ञातौ तत्र क्षेत्रज्ञः प्रागेव वर्णितः तस्येदानीं प्रभावमाह उपद्रष्टेति तत्र पूर्वगुणसंगो जन्मकारणमित्युक्तं तत्र संगश्चतुर्विधः पुरुषापलापेन गुणमात्रप्राधान्येन वा तन्मंता भव्यगुणप्राधान्येन वा गुणानां समप्राधान्येन वा अप्राधान्येन वेति तत्राद्ये देहेन्द्रियमन आदिरूपगुणसंघातमेव आत्मत्वेन पश्यन् भोक्ता भवति यथा चार्वाकादिः द्वितीये गुणानां प्राधान्यादात्मनि वास्तवकर्तृत्वाद्यभिमानेन कर्मफलानां भर्ता संचेता भवति यथा तार्किकादिः तृतीये गुणानां समप्राधान्येन गुणगतमपि भोक्तृत्वमसंगेऽप्यात्मनि वस्त्रे भङ्गातकां कवदनुमन्यते यथा सांख्यः चतुर्थे सर्वथापि गुणधर्माणामात्मनिसंक्रममपश्यन्नुदासीनबोधरूपत्वेन गुणप्रचारदर्शी उपद्रष्टा भवति यथा स्माकं साक्षी एतेषु चतुर्विधगुणसंगेषु पद्रष्टोत्तमः अनुमंता मध्यमः भर्ता अधमः भोक्ता अधमाधमः स एव गुणान्वशीकृत्य यदा क्रीडति तदा महेश्वर इत्युच्यते यः सर्गस्थित्यंतकर्ता प्रभुर्जगदंतर्हामी स एव गुणानपहाय स्थितः परमात्मेति चाप्युक्तो भवति यद्यप्युपद्रष्टापि गुणानपहाय तत्साक्षित्वेन स्थितो भवति तथापि तस्यैव संघातोऽपहितस्य संघातांतरप्रचारदर्शित्वाभावादयं सकलसंघातप्रचारदर्शी तिसर्वोक्तृत्वात्परमो यमात्मा तमेन वक्ष्यति उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः यो लोकत्रयमाविश्य विभर्त्य व्यय ईश्वर इति एतावपि गुणसंगिनौ एव मेक एव देहस्मिन् विद्यमानः परोगुणातीतः स्वात्मनि गुणान्प्रविलाप्य स्थितो रवंडैकरस आत्मा गुणसंगेन षड्विधो भवति अयमेवास्य प्रभावः तत्र अनुमंतु भर्तृभोक्तृभिस्त्रिभिरूपैरयं बध्यते उपद्रष्टृ महेश्वरपरमात्मरूपैस्तु नित्यमुक्त ए क एवेति ज्ञेयं अत्र भाष्यार्थोऽप्यनुसंधेयो विस्तरभयात्तु न प्रदर्शितः ॥ २२ ॥